

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/189/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121012596
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121012596.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 01.08.2023, č. k. 2Nt/5/2021-54, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14.11.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením zo dňa 01.08.2023, č. k. 2Nt/5/2021-54, rozhodol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku tak, že zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom D. XXXX/XX, C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, zo 16.12.2021 na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/12/2017, nakoľko neboli zistené podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd konštatoval, že ani jedna z rôznych situácií, ktoré zákonodarca zahrnul do ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku, nevystihuje situáciu v prejednávanej veci. V konaní nevyšli najavo skutočnosti súdu skôr neznáme a neboli vykonané dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom odsúdeného, preto neboli splnené zákonné podmienky podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď, po vyhlásení uznesenia, sťažnosť odsúdený (č. I. 52 spisu), ktorú následne odôvodnil vlastnoručným písomným podaním (č. I. 59 spisu) ako i prostredníctvom obhajcu (č. I. 64-65 spisu)

Vo vlastnoručnom odôvodnení sťažnosti odsúdený namietal, že okresný súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s podstatou návrhu na obnovu konania, teda či v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/12/2017 boli alebo neboli splnené podmienky na uloženie úhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/39/2011 zo dňa 28.01.2014, trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/107/2018 zo dňa 06.05.2018 a rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/40/2013 zo dňa 23.09.2013. Podľa jeho názoru ide o závažný nedostatok, ktorý sám o sebe spôsobuje nezákonnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia. V ďalšom obsiahlo poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1Tdo/45/2020, pričom k tvrdeniam najvyššieho súdu, že v prípade ukladania súhrnného trestu by sa uplatnila asperačná zásada podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a teda zvýšila by sa trestná sadzba z rozpätia 7 až 12 rokov na 7 až 16 rokov, a takýto postup by mohol byť v neprospech odsúdeného, uviedol, že tento argument neobstojí. Podľa jeho názoru pokiaľ by dovolací súd v rozsudku vyslovil, že bol porušený zákon v jeho neprospech, v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Na základe

uvedeného namietať, že v jeho prípade bolo bezpečne preukázané, že mal byť ukladaný súhrnný trest vo vzťahu k vyššie označeným rozhodnutiam súdov, čo by malo za následok započítanie doby väzby a výkonu trestu viac ako 3 a pol roka do aktuálneho uloženého trestu. V ďalšom obsahlo poukázal na nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL ÚS 1/2022 a pod sp. zn. III. ÚS 406/2014, pričom zastával názor, že okresný súd v predmetnom konaní nebol oprávnený vyhodnocovať nové skutočnosti a dôkazy a konštatovať, že tieto nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby sťažnostný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Odsúdený v odôvodnení podanej sťažnosti prostredníctvom obhajcu namietať (skrátene), že samotný prvostupňový súd v odôvodnení uznesenia uznáva, že „neskôr bolo zistené, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bolo v odpise registra trestov nesprávne uvedené, že trest povinnej práce bol vykonaný“. Je teda zrejma podmienka požadovaná ustanovením § 394 ods. 1 TP. K tomu obsahlo poukázal na uznesenie Krajského súdu Prešov z 24. februára 2012, sp. zn. 1 To 2/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2012, sp. zn. 5 Tdo 25/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. apríla 2016, sp. zn. 4 Tost 32/2015, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7. marca 2018, sp. zn. 6 Tdo 18/2017, rozsudok Krajského súdu Trnava z 31. októbra 2019, sp. zn. 5 To 111/2019. Záverom namietať, že trest uložený Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/12/2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Trnava, sp. zn. 5To/151/2018 považuje za nezákonný vzhľadom na neskôr objavené dôkazy. V tomto kontexte poukázal aj na ukládanie trestu spoluobvinenému E. F. vo veci OS TT 6T/12/2017, pri ktorom súd síce najskôr uložil ďalší trest, napokon však ukladal súhrnný trest a to aj napriek tomu, že obidvaja spoluobvinení boli odsúdení v rovnaký čas a s rovnakou, resp. obdobnou trestnou minulosťou. V nadväznosti na uvedené navrhol, aby príslušný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a dokazovanie, resp. aby sám vo veci rozhodol podľa § 394 a nasl. TP a povolil obnovu konania vedeného Okresným súdom Trnava, sp. zn. 6T/12/2017 v prospech odsúdeného a podľa § 400 a nasl. TP a zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/12/2017 ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce. Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku tým, že preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie predchádzajúce jeho vydaniu, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu spisového materiálu sťažnostný súd zistil, že vykonaným dokazovaním dospel okresný súd k správne právnemu záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné návrhu odsúdeného o povolenie obnovy konania vyhovieť.

Sťažnostný súd si závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakovával vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Nad rámec uvedeného okresným súdom v napadnutom uznesení sťažnostný súd vo všeobecnosti uvádza, že pre povolenie obnovy konania vo všeobecnosti musia byť kumulatívne splnené dve podmienky. Musia nastať skutočnosti súdu skôr neznáme a zároveň musia byť spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre páchatela v tomto prípade vo výroku o vine a treste.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v konkrétnej trestnej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi.

Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz, síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého zmyslom je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach alebo vo výroku o treste, ku ktorým došlo preto, lebo v pôvodnom konaní neboli známe všetky podstatné skutočnosti a dôkazy, nakoľko tieto vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Uvedeným mimoriadnym opravným prostriedkom je možné zrušiť právoplatné rozhodnutie vo veci, ale len vtedy, pokiaľ sú na to splnené podmienky, pričom súd nie je oprávnený preskúmať správnosť rozhodnutia. Predpokladom obnovy konania je existencia skutočností a dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia a tieto sú tak závažné, že odôvodňujú

zásah do stability nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. V konaní o povolení obnovy konania neplatí revízný princíp. V praxi to znamená, že na základe ustanovenia § 394 Trestného poriadku nie je v konaní o povolenie obnovy konania daná možnosť preskúmať procesný postup súdu v pôvodnom konaní ani vecnú správnosť jeho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené aj krajský súd dospel k záveru, že podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku v predmetnej trestnej veci neboli splnené.

Potom je v prvom rade potrebné pripomenúť odsúdenému, že sa mylí, pokiaľ sa domnieva, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania je ďalším opravným štádiom trestného konania, v rámci ktorého by súdy boli oprávnené preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní, ako aj správnosť a zákonnosť pôvodného konania. Právoplatné rozhodnutie je totiž v zásade nezmeniteľné, keďže nastoľuje stav právnej istoty, a to nie len vo vzťahu k odsúdenému. Preto ako to už bolo vyššie uvedené, v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania súd len skúma, či vyšli najavo nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme, ktoré by samé o sebe, alebo v spojení s už zistenými skutočnosťami, či vykonanými dôkazmi odôvodnili iné rozhodnutie o vine, alebo treste. Odsúdený si musí uvedomiť, že súdy v jeho veci už právoplatne rozhodli, jeho vina už bola právoplatne konštatovaná a taktiež mu bol právoplatným rozhodnutím súdu uložený trest.

Zároveň krajský súd poukazujúc na sťažnostné námietky odsúdeného uvádza, že novým dôkazom, príp. novou skutočnosťou súdu skôr neznámou, nie je tvrdenie odsúdeného o potrebe ukladania súhrnného trestu aj vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 30T/39/2011, odsúdeniu Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 0T/107/2018 a odsúdeniu Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 29T/40/2013. Súd I. stupňa v pôvodnom konaní mal vedomosť o vyššie uvedených odsúdeniach, čo vyplýva aj zo samotného rozhodnutia Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 6T/12/2017. Vzhľadom na uvedené, odsúdeným navrhované tzv. nové dôkazy vo vzťahu k výroku o treste nespĺňajú atribúty novej skutočnosti alebo nového dôkazu v zmysle ustanovenia § 394 Trestného poriadku, ako správne konštatoval už súd I. stupňa.

K tomu krajský súd pripomína, že v konaní o povolení obnovy nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (R 6/1997). Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom toto posúdenie je výlučne úlohou rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd vyhodnotil ostatné sťažnostné námietky odsúdeného ako nedôvodné. So skutkovými a právnymi námietkami odsúdeného sa totiž súd prvého stupňa v napadnutom uznesení riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa. Z obsahu argumentov odsúdeného uplatnených v návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj v sťažnosti odsúdeného proti napadnutému uzneseniu, je zrejmé, že sa s argumentáciou prvostupňového súdu nevedie alebo nechce stotožniť a opakovane presadzuje vlastný náhľad na rozhodovanie súdov, na čo má síce právo, no súčasne treba uviesť, že právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté odsúdeným. Pretože právna a ostatná argumentácia v odôvodnení sťažnosti odsúdeného je rovnaká, ako použil vo svojom návrhu na povolenie obnovy, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V intenciách už uvedeného okresným súdom v napadnutom uznesení krajský súd uzatvára, že odsúdeným uvádzané skutočnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Trestného poriadku mohli viesť k zmene pôvodne schválenej dohody o vine a treste. Krajský súd sa preto so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Záverom krajský súd len dodáva, že odsúdený už v roku 2020 podal dovolenie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré okrem iného odôvodňoval aj v podstate rovnakými argumentami, aké uviedol vo svojom návrhu na obnovu konania ako i v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu, pričom najvyšší súd predmetné dovolanie zamietol z dôvodu, že odsúdený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (pozri uznesenie NS SR zo dňa 16.03.2022, sp. zn. 1Tdo/45/2020).

Pretože krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie, resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.